

IMELINE LAAS

Jaak Kross / Tarmo ja Toomas Urb

Sel künkal algas imeline laas,
veel vastu taevasina sünk ja paljas,
kuid hiirekõrvus rohi oli maas
nii imevärske ja nii imehaljas.
Sel künkal algas imeline laas ...

Me tundsume, kuis puude süda löi
ja kuulsime, kuis mullast võrsus rohi.
Puud hüüdsid hääletult: ei või! ei või!
ja haljas rohi sosistas: ei tohi ...
Me tundsume, kuis puude süda löi.

Kas tõesti nüüd saab tõde muinasloost,
et sellest laanest tagasi ei tulla?
Me läksime ja oksad läksid koost
ja niiskes õhus lõhnas sooja mulda.
Kas tõesti nüüd saab tõde muinasloost?

Ehk küll me ümber kivist linn on taas,
me kõnnime, kui kõnniks me legendis:
nüüd õites on me imeline laas,
kuid kõik ta õied õitsevad meis endis,
:,: ehk küll me ümber kivist linn on taas. :,: